

Full Informatiu



ADVENT, TEMPS D'ESPERANÇA

El temps de l'Advent coincideix amb el temps de l'estació de la tardor. Per un costat l'Advent és sinònim d'esperança i la tardor és sinònim d'acabament.

L'Advent representa l'aurora de la redempció de la nostre Salvació. La tardor és el crepuscle de l'anunci de la paralització temporal de la vitalitat de la terra.

Tot té un principi i tot té un acabament en la nostre existència terrena i cristiana.

El temps de l'Advent ens recorda la llarga espera de la Humanitat en la vinguda del Redemptor.

L'estació de la tardor ens recorda simbòlicament que hi haurà, al seu temps, la fi del món. Tot ens recorda la poca consistència de les coses creades. Res té la consistència per sí mateix. Tot ha sigut creat pel Déu omnipotent. La celebració anual de l'Any Litúrgic ens fa viure la història de la Salvació. Ens recorda que la Salvació s'està duent a terme des de fa segles: va ésser anunciada i posada en marxa des de l'Antic Testament i va arribar a la seva plena manifestació en el Nou Testament. El Poble d'Israel va ser escollit per a manifestar al món la intervenció de Déu en la història de la humanitat. Déu ha fet experimentar al Poble escollit la seva sol·licitud d'amor i de misericòrdia de l'home pecador i allunyat del Creador.

L'home, un cop recorregut el camí de la vida es decanta, com la tardor, cap el crepuscle de la seva existència: la seva trobada definitiva amb el Senyor.

El Senyor, Gran Pedagóg de l'home ens va conduït pel camí de la Redempció portada a terme per Nostre Senyor Jesucrist; i per a celebrar la seva vinguda en aquest món ens anem preparant amb el temps d'Advent que ens recorda la llarga espera de l'home després de la seva caiguda en el Pecat Original. I aquesta preparació ens demana per part nostre unes actituds de superació d'aquest home vell, segons frase paulina per a revestir-se de l'home nou segons Crist.

Hem de rebaixar les muntanyes de l'orgull i aplanar, amb la virtut de la humilitat, els sots de la nostra vida que són el desgavell de les nostres passions que venen tant ben retratades amb els set pecats capitals.

L'Advent demana de nosaltres una conversió –una metanoia- del cor a la vivència plena de l'Esperit de l'Evangeli. L'Advent és temps de neteja interior, de cuidar amb més interès la nostra vida cristiana, d'embellir-la mitjançant la pràctica de les Virtuts Teològals: Fe, Esperança i Caritat.

Que la Verge Maria, la dona de l'Esperança ens ajudi a aconseguir-lo.

*P. Andreu M^a Guim, ord. carm.
Rector de Santa Joaquina de Vedruna*

ADVENT! A casa quan començava l'Advent també es començava a preparar el pessebre, detall més que eloqüent que, a mi, m'anunciava que venia el Nadal de Jesús. Cada setmana el meu pare anava engrandint i millorant aquell humil i senzill pessebre que muntava, en un racó del menjador, i que jo estimava tant; alhora, cada setmana la mare m'anava preparant per aquella nit santa animant-me per que jo fos ben bon nen, que no fes enfadar els pares ni a ningú, que fos ben obedient, que me'n fes càrrec quan el papa i la mama -a vegades- discuteixen ja que també s'equivoquen, que no em descuidés cada dia de resar una miqueta... i jo, en la mesura del meu abast i capacitat m'anava preparant per la gran celebració nadalenca de l'adveniment de Jesús infant.

Pels matins, quan em llevava, mig endormiscat encara, el primer que feia era mirar el pessebre si havia avançat o restava com el dia anterior..., aquest estil de casa meva m'ajudà durant tota la meua vida d'infant a caminar per un camí cristià sense enfarfeces però constant i saludable.

Alguns amics i coneguts nostres ens deien que érem com un estil de La Sagrada Família, jo no deia res però el meu interior s'irritava. M'agradava més quan la gent deia el fill del senyor Pepito i de la senyora Maria. La sagrada família era La Sagrada Família, i nosaltres, érem nosaltres!

A casa, tot el temps de l'Advent -les quatre setmanes- es vivia d'una manera més senzilla i amb més austeritat de la que s'acostumava. A part de la festa de la Immaculada Concepció que ja començaven a espurnejar les primeres alegries del Nadal.

NADAL! Acabava el temps d'Advent i arribava la vigila del Nadal, a casa canviava el decorat; pessebre acabat, però, fosc encara. Algun any, fins hi tot, el meu pare el tapava amb un paper pel damunt o amb algun tros de roba vella que avia pispat d'algun calaix de la meua mare. A la tarda d'aquell dia era temps per repassar els cants més populars del Nadal; *El desembre congelat, El 25 de desembre, El dimoni esquat, El Rabadà, Les dotze van tocant, Santa nit*, i d'altres coneguts de tota la vida.

Des de que vaig tenir ús de raó també recordo que, aquella santa vigília a casa no se sopava, a mi la mare em feia un berenaret una miqueta més complert que de costum i res més. El pare arribava força més aviat del treball, ens vestíem de "festa" i, sens

falta, anàvem a l'església dels carmelitans, així anomenava la gent els carmelites de Terrassa, a oir la *Solemne Missa del Gall*. Aquella petita capella s'omplia a vessar, de fet no costava massa que s'omplís i tota ella resplendia com un gresol. Presidia la solemne missa el Prior del convent, i el cor dels joves carmelites, estudiants de filosofia i teologia, abillats amb els seus hàbits i capes blanques, cantaven magistralment els textos litúrgics Gregorians d'aquella *Santa Nit*.

Abans d'anar a casa ens quedàvem uns moments a participar de l'adoració de la imatge de Jesús infant i després, ben tapats, retornàvem al nostre niuet per inaugurar el Pessebre i il·luminar-lo. També encara tinc a la memòria que els meus pares resaven breument davant la cova per què Jesús, Josep i Maria ens ajudessin amb la seva benedicció i benvoler a ser una "miquetona" com ells, jo també hi participava repetint aquella breu jaculatòria de *"Jesús Josep i Maria, us dono el meu cor i l'ànima mia"*, cantàvem nades i celebràvem unes bones restolines o un ressononet, d'aquells que t'hi podies llepar els dits; torronets i neules tant i tant rebons sense mancar-hi el platet de panses i figues amb nous i olives, i mel i mató a l'estil de la cançó de *"El Noi de la Mare"* tot remullat amb vi dolç o Malvasía.

Després, ja ben entrada la matinada i retirats a les respectives cambres, casa nostre quedava en la pau i silenci a l'estil de l'establia de Betlem.

A l'en demà **NADAL!!!** En llevar-nos (aquell dia més tard) quedava prohibit sortir de casa en tot el dia, i era declarada *festa familiar de primer ordre*. A casa es notava una alegria autèntica que, dintre la mateixa senzillesa, es mantenia, pràcticament, durant totes les festes nadalenques.

Per Sant Esteve era obligat i de tradició anar a veure els Pastors. Quina meravella! A mi m'encantava, sobretot els crits, la fúria i la ràbia de "Satanàs", de manera especial quan era vençut definitivament per l'arcàngel Sant Miquel davant de l'establia on havia nascut el Jesuït. Recordo que jo aplaudia a rabiar. I que més us podria explicar? ... ???

Amics que heu tingut la paciència de llegir-me; per viure l'Advent i celebrar el Nadal amb joia plena no més manca un pessic de bona voluntat, una paciència gens complicada i una humilitat i fe senzilla, a l'estil de Josep i Maria. Proveu-ho.

CONFERENCIA CLAUSURA AÑO DE LA FE



año que hemos vivido en la Iglesia, a la luz del la Encíclica de Benedicto XVI y Francisco, 'Lumen Fidei', publicada el pasado 29 de junio, y que se invitó a leer con detenimiento, para comprender este misterio de la luz de la fe, como el gran don traído por Jesucristo, que en el Evangelio de san Juan se presenta con estas palabras: « Yo he venido al mundo como luz, y así, el que cree en mí no quedará en tinieblas » (Jn 12,46).

CELEBRACIÓN DEL CAPÍTULO GENERAL DE LA ORDEN CARMELITA

El pasado mes de septiembre tuvo lugar en Roma el Capítulo General de la Orden Carmelita, donde fue reelegido el Prior General, el español fray Fernando Millán Romeral, y donde se trataron numerosos temas relacionados con la vida de la orden en todo el mundo.

El Papa Francisco envió al Prior, mientras se celebraba el Capítulo, unas palabras de aliento y esperanza a todos los hermanos de la orden, sugiriendo tres elementos que "pueden guiarnos -ha dicho- en la realización plena de vuestra vocación: el obsequio a Cristo, la oración y la misión". Al finalizar Francisco les ha recordado que "el testimonio de vuestro amor y vuestra esperanza, enraizada en la profunda amistad con el Dios vivo, puede ser una "brisa suave" que renueve y revitalice vuestra misión eclesial en el mundo actual".



ASPECTES CARMELITES

L'ESCAPULARI DEL CARME

P. Jose López O.Carm

Estem en un món carregat de signes per tot arreu, enviant-nos un munt de missatges que ens volen captar, volen que acolim el seu sentit la seva carrega de sentit per donar-nos quelcom o portar-nos cap a una vivència concreta, millor o pitjor.

A l'advent també hi ha uns signes concrets propis d'aquest temps; El calendari d'advent, un color determinat; el morat, uns personatges concrets en les lectures de la litúrgia com són: Isaïes, San Joan Baptista o la Mare de Déu i un signe molt expressiu d'aquest temps; la corona d'Advent, - que col·locarem també a la nostra Parròquia-. Aquest signe expressa el recorregut de quatre setmanes que farem en preparació de la gran festa del Nadal. La corona té quatre espelmes, d'un color diferent cada una: Morat; austeritat - vigilància. Verd; Esperança. Vermell: Amor de Déu. Blanc o blau: Maria o a vegades el rosa: alegria. Certament que hi ha molts aspectes a ressaltar i comentar de l'advent, però aquest espai del butlletí no és per fer un estudi sobre aquest temps litúrgic.

Seguint el "fil" dels signes, tenim un, d'un sentit Carmelità cent per cent, com és **L'ESCAPULARI DEL CARME**, i que amés en aquest temps d'Advent, vestint-lo i volent seguir alguns aspectes del seu sentit, ens pot ajudar a viure-ho. Podem veure aquesta sintonia en diversos punts:

1. La Mare de Déu, vestint nosaltres L'Escapulari del Carme, ens ensenya a imitar-la en la espera del Senyor, restant sempre oberts a Déu i a la seva Voluntat com ella va fer, i aquesta manifestada en tots els esdeveniments de la nostra vida. Aquesta espera vigilant ha de ser, no passiva, sabent que en aquesta rebem el do de Déu, en el dia a dia, la seva presència en els més pobres, en els germans, en els esdeveniments, en la Paraula, en l'Eucaristia, en l'estimació, entre altres mediacions. I ara al Nadal en les festes que s'apropen, present en el nen Jesús, disposat a donar-nos tot el seu amor. L'Advent, es un temps de espera, de esperança. En poques persones com La Mare de Déu, s'ha viscut tant l'aspecte de l'espera de la vinguda del Messies i en ningú com ella s'ha donat una acollida tan plena.

2. Un dels aspectes en que la Mare de Déu, vestint nosaltres L'Escapulari, ens ensenya i convida a viure, es, a pregar en tot moment descobrint per tot arreu al Senyor. Maria una dona pietosa, cultivava la pregària, de manera que anava veient en els esdeveniments que l'anaven passant a la seva vida i relacionats amb la vida de Jesús i la història de la salvació, la pre-

sència de Déu. La pregària li anava donant la força per poder dur-los endavant. Abans i després del naixement del seu Fill.

Sabem que quant més units estem a Jesús per **la pregària** més podem donar els seus fruits i més podem seguir els seus camins fent-lo present en l'amor.

Pregar, amb la Paraula de Déu, per exemple amb les lectures dels diumenges d'Advent, i si es pot amb les de cada dia d'aquest temps, també això ens pot ajudar molt, per estar preparats a la vinguda del Senyor.

3. També seguint a Jesús tal com ens ensenya Maria tot Vestint l'Escapulari, a Viure atents a les necessitats dels nostres germans i a solidaritzar-nos amb ells. Que és si no la **conversió**, una de les actituds principals de l'Advent, el mateix Sant Joan Baptista, així ens ho diu quan ens mena a que preparem els camins del Senyor; "Qui tingui dos vestits, que en doni al qui no en té, i qui tingui menjar que el comparteixi també als altres". I després va continuar, concretant les exigències per cada grup i persona. La crida en aquest es clara cadascú en aquest sentit pot buscar una acció per posar-la en practica amb els germans necessitats.

A més de connectar l'Escapulari, amb l'Advent, i de ser **un signe de la protecció maternal de Maria, ens introdueix de ple dret en la fraternitat carmelitana**, comunitat que estem presents en l'Església des de mitjans del segle XII, amb voluntat de seguir el compromís vivencial de la nostra família religiosa: **L'íntima amistat amb Déu en l'oració.**

També aquest signe Marià, **posa al davant l'exemple dels sants i santes del Carmel**, amb els quals establim una relació familiar de germans i germanes.

Expressa una cosa que ha calat molt sempre entre la gent, com és **la fe en la seguretat de l'encontre amb Déu en la vida eterna, mitjançant l'ajuda intercessora i protectora de Maria.**

A la nostra Parròquia hem imposat molts Escapularis, sobretot en les Festes del Carme des de fa ja bastants anys, aquest sacramental es molt conegut a la nostra Parròquia, i el veureu també en moltes imatges de La Mare de Déu del Carme, en postura de lliurar-nos l'escapulari per que el portem i visquem el seu sentit, ajudant-nos en el nostre camí Cristià.

34 NUEVOS BEATOS MÁRTIRES DE LA FAMILIA CARMELITA

Fra Jordi M. Gil i Costa, O.Carm.

El pasado 13 de octubre del presente 2013, en Tarragona, donde se conserva la tradición de los primeros mártires hispanos, fueron beatificados 522 mártires de la persecución religiosa de España del siglo XX.

Las beatificaciones se han dado en el contexto eclesial del "Año de la fe" (11 Oct. 2012-24 nov. 2013).

"Por la fe, los mártires entregaron su vida como testimonio de la verdad del Evangelio, que los había transformado y hecho capaces de llegar hasta el mayor don del amor, con el perdón de sus perseguidores". Benedicto XVI, carta apostólica *Porta fidei*, 13.

Según recuerda Benedicto XVI, los mártires, después de María y los Apóstoles –en su mayoría, también mártires– son ejemplos señeros de santidad, es decir, de la unión con Cristo por la fe y el amor a la que estamos llamados.

Los 522 mártires formaban parte de 33 causas de beatificación.

La Familia Carmelita, en sus dos ramas: la Antigua Observancia (O.Carm.) y la Descalcez (O.C.D.), tiene el gozo de ver subidos a los altares a 34 nuevos mártires.

El Carmen O.Carm. invoca ya como a beatos al **P. Carmelo Ma Moyano** y 9 compañeros mártires, de los conventos de Hinojosa del Duque y Montoro (Córdoba), de la provincia bética, llamada del Dulce Nombre de María. Así como el **P. Alberto Ma Marco** y 8 compañeros mártires, de los conventos de Onda y Madrid, de la provincia de S. Juan de la Cruz y Santa Teresa de Jesús de Castilla.

El Carmen O.C.D. invoca como beatos al **P. Juan de Jesús** y 3 compañeros mártires del convento de Lérida. Así como el **P. Angel de San José** y 6 compañeros mártires del convento

de Tarragona. Ambos conventos de la provincia de San José de Catalunya i Balears.

También en Tarragona al Hno. **Julio Alameda** y 3 compañeros mártires de los Carmelitas de la Enseñanza, congregación ya inexistente que estaba agregada a los Carmelitas Descalzos, fundada en el s. XIX por el Beato Francisco Palau i Quer, O.C.D.

El 28 de octubre de 2007 se beatificaron en la Plaza de San Pedro del Vaticano a 498 mártires de la persecución religiosa de España del s. XX.

En la misma los miembros de la Familia Carmelita fueron 53.

Por tanto el Carmelo, con ambas sesiones, tiene un total de **87 nuevos mártires**.

La celebración litúrgica, de momento, de todos los 1020 mártires es el día 6 de noviembre.

La Familia Carmelita ha pedido a la congregación pontificia de liturgia la posibilidad de una fecha particular de celebración para nuestros mártires carmelitas.

Ya sólo falta en el Carmen O.Carm. la beatificación de los mártires de la provincia de Aragón y Valencia.

Demos gracias a Dios por la maravilla de estos nuevos intercesores para que podamos vivir y anunciar con valentía y humildad el misterio del Evangelio, en el que se revela el designio divino de misericordia y de salvación, así como la verdad de la fraternidad entre los hombres.

Los mártires murieron perdonando. Que nuestros mártires del Carmelo nos ayuden a vivir y morir así!

HORARIOS DEL TIEMPO DE ADVIENTO

Celebraciones de la Eucaristía:

Días laborables: 12.00 h. (castellano)
20.00 h. (catalán)

Vigilias de Domingos y fiestas: 20.00 h. (catalán)

Domingos y fiestas: 11.00 (catalán)
12.00 (castellano)
3.00 (catalán)

Atención al confesionario: 30 minutos antes de la Eucaristía

Rezo de Vísperas y Rosario: 19.15 h Rosario y a continuación Vísperas

Conferencia del tiempo de Adviento: Día 12, jueves a las 21.00 h, en la sala; Beato tito Brandsma, a cargo del catequista Miguel Ángel María

La adoración al Santísimo Sacramento: Día 20 de Diciembre, Empezando con Eucaristía a las 9.30 h, a continuación exposición del Santísimo i acabando con la reserva a las 19.45

La Lectio divina del tiempo de adviento: Jueves, 5, 12, y 19 de Diciembre de 10.45 a 11.45

www.santajoaquinabcn.com

Donacions per la Parròquia: "La Caixa" 2100-3262-17-2100339546